

ANNEMARIE HAVERKAMP
ILLUSTRATIES EMANUEL WIEMANS

ETHNY

praat met haar handen

E E N G O U D E N E - B O E K J E

Liliane
Fonds

ANNEMARIE HAVERKAMP

ETHNY

praat met haar handen

ILLUSTRATIES EMANUEL WIEMANS

© Tekst: Annemarie Haverkamp

© Illustraties: Emanuel Wiemans

Luisterboek ingesproken door Fedja van Huêt

Mastering: Studio De Slapende Hond

Concept: GUC Agency

Vormgeving: Villa Grafica

Alle rechten voorbehouden

Dit prentenboek is een uitgave voor het Liliane Fonds in samenwerking met reclamebureau GUC Agency en Stichting Evenementen Liliane Fonds.

www.rubinstein.nl www.lilianefonds.nl

RUBINSTEIN

Liliane
Fonds

'Beer. Beer!'

Ethny staat onder de boom waar haar vriend de beer woont.

'Kom eens naar beneden, beer.'

De beer was net een hazenslaapje aan het doen op een grote tak. Hij wrijft in zijn ogen en klimt met zijn grote klauwen voorzichtig langs de boomstam naar beneden.

'Hoi Ethny', zegt de beer. 'Wat kom je doen?'

'Ik kom je oren lenen', zegt Ethny.

'Mijn oren? Waarom?'

'Omdat ik niet goed kan horen.'

De beer gaat er maar eens bij zitten. Hij voelt aan zijn oren. Een voor een maakt hij de ritssluitingen open waarmee ze aan zijn hoofd zitten.

'Alsjeblieft Ethny, hier heb je mijn oren. Zul je er zuinig op zijn? Ik heb er maar twee.'

Ethny zegt ja, maar dat hoort hij al niet meer. Met in allebei haar handen een oor huppelt ze de jungle van Guatemala uit.

De volgende ochtend staat ze weer onder de boom te roepen, maar ook dat hoort hij natuurlijk niet. De beer wordt pas wakker als Ethny heel hard schudt aan de boomstam. Ze houdt zijn oren omhoog in de lucht.

Mijn lieve oren, denkt de beer, en snel klautert hij naar beneden.

Als hij ze weer aan zijn hoofd heeft geritst, hoort hij dat Ethny huilt.

‘Waarom huil je?’, vraagt hij en hij slaat een poot om haar schouders.
‘Omdat ik alleen maar bijen hoorde zoemen’, snottert Ethny. De
beer biedt haar zijn dikke vacht aan als zakdoek.

‘Oeh, bijen!’ antwoordt de beer. ‘Dat geluid heb ik gemist
zeg. Als ik de bijen hoor zoemen, is er honing in de buurt.
Ik ben dol op honing.’ Maar aan haar gezicht kan hij zien
dat Ethny niet blij wordt van bijen.

‘Ik had gehoopt’, snottert ze, ‘dat ik met jouw oren de
mensen eindelijk kon horen praten. Ik ben nu al zes jaar.
Maar ik zag alleen hun lippen bewegen. Ik snapte niets
van wat mama zei.’

De beer zet een vrolijk gezicht op. Hij had juist genoten van de stilte in de jungle. Even helemaal niks horen. 'Zelfs naar het gezeur van de aap hoefde ik niet te luisteren', jubelt hij.

Ethny kijkt sip naar haar sandalen. 'Ik noem dat de verdrietige stilte', zegt ze. 'Ik voel me altijd zo alleen als niemand me begrijpt.'

De beer ziet nu ook wel dat het serieus is. Met alle oren die hij heeft, luistert hij naar haar verhaal: dat Ethny in de klas niet mee kan spelen omdat ze de andere kinderen niet verstaat. Dat haar broertje en zusjes soms maar zonder haar naar buiten gaan, omdat ze nooit antwoord krijgen als ze haar roepen. Dat haar ouders geen geld hebben om haar naar een dokter te sturen die kan onderzoeken waarom ze doof is.

Vanmorgen nog stond haar moeder huilend tortilla's te bakken. Mama wilde Ethny zo graag helpen, maar zelfs zij begreep haar niet zonder woorden. Dat deed hun allebei pijn. 'Waarom kan ik wel met jou praten en niet met de mensen om me heen?', vraagt Ethny.

'Dat weet ik niet', zegt de beer en hij haalt zijn wollige schouders op. 'Het is ook niet belangrijk. Waar het om gaat, is dat jij met je vader en moeder, broertje en zusjes kunt praten. Dat je vriendjes kunt maken en je die verdrietige stilte niet meer voelt.'

De beer krabt zich achter zijn oren, pakt Ethny bij haar schouders en bekijkt haar van top tot teen.

Ze is een slim meisje, anders had ze niet bedacht om zijn oren te lenen.

Ze is een lief meisje, want ze wil zo graag haar mama laten lachen. Bovenal is ze zijn beste vriendin.

Het kan toch niet zo zijn dat zij het enige mensenkind is dat niet kan horen? Hij besluit op onderzoek uit te gaan.

De volgende ochtend wandelt de beer naar het dorp. Hij schrikt van alle harde geluiden. Brommertjes die over de weg rijden, zaagmachines bij de timmerfabriek. Net als Ethny ziet hij de mensen met hun lippen bewegen, maar hij verstaat niet wat ze zeggen. Steeds wanneer ze hem bijna zien,

verstopt hij zich achter een waslijn met wapperende lakens. Zo verkent de beer alle straten en padjes.

Op een plek tussen heel hoge bomen blaast hij even uit. Voorzichtig spiekt hij door de ramen van een gebouw. Maar dat is gek, denkt de beer, dit lijkt wel een school. Alleen maken de kinderen en de juf helemaal geen geluid.

Ze bewegen hun handen allemaal op dezelfde manier en schieten dan in de lach. Het lijkt wel of ze met elkaar praten, maar dan zonder stem.

Dit is iets voor Ethny! Als zij leert hoe ze kan praten met haar handen, en haar moeder leert dat ook, dan kunnen ze elkaar verstaan.

De beer rent weer van waslijn naar waslijn, tot hij uiteindelijk veilig terug is in de jungle van Guatemala. Onder aan zijn boom eet hij honing tot Ethny komt. Aan het eind van de middag loopt ze met gebogen hoofd naar hem toe.

Ze geeft hem een tekening van een beer die ze heeft gemaakt. 'De juf vertelde van alles in de klas, maar ik hoorde niks', zegt ze somber. 'Daarom ben ik maar gaan kleuren.' Aan de frons in haar voorhoofd ziet hij dat ze bijna weer gaat huilen. Hij springt op en begint druk met zijn grote voorpoot tegen zijn wang te tikken.

'Wat doe jij nou, gekke beer?'

'Ik maak een gebaar. Weet je wat het betekent? Mama.'

Ethny begrijpt er niets van. 'Mama?'

'Doe me maar na. Twee keer tikken met je klauw. Ma-ma.'

Ze doet hem na. Voor iemand die zo slim is als Ethny, is dit wel heel makkelijk. De beer vertelt het meisje wat hij vandaag heeft gezien. Ethny is door het dolle heen. Praten met je handen, waarom heeft ze daar nooit aan gedacht? Ze luistert goed naar de aanwijzingen van de beer, zodat ze die bijzondere school zelf kan vinden. Morgen zal ze mama er mee naartoe nemen.

Thuis speelt haar moeder gitaar, maar ze stopt direct als ze Ethny ziet binnenkomen. Ethny wordt vaak boos op de gitaar. Er komt muziek uit die zij niet kan horen. Vandaag lijkt Ethny helemaal niet boos. Mama neemt haar op schoot en samen drinken ze koffie met heel veel suiker.

Pas als het weer ochtend wordt en moeder haar vier kinderen over bochtige zandwegen naar school brengt, begrijpt ze dat Ethny haar iets wil zeggen. Voor de klas blijft Ethny aan haar arm trekken. Mama volgt haar, net zo lang tot ze bij de school zijn aan de andere kant van het dorp. Ethny's moeder is hier nooit eerder geweest, in dit gebouw met gele muren en blauwe tafeltjes. Ethny duwt haar naar binnen.

Ze zwaait naar de juf in het lokaal, en de juf zwaait terug. De juf maakt een gebaar van 'kom maar binnen'. Ethny en mama mogen op een van de plastic stoeltjes gaan zitten. Ze luisteren niet met hun oren, maar met hun ogen. Mama heeft al snel in de gaten dat de juf de kinderen het alfabet leert. Voor elke letter bestaat een handgebaar.

Als Ethny haar moeder trots aankijkt en twee keer met haar vingers op haar wang tikt, begint mama te huilen. Niet van verdriet dit keer, maar van blijdschap.

Wat is Ethny toch een dapper meisje. Op deze school gaat ze zeker weten heel veel leren. Misschien wordt ze later zelf wel juf.

Vanaf die dag gaan mama en Ethny samen naar school. Ze leren elkaar letters en woorden. 's Avonds bij de afwas oefenen ze net zo lang door tot een van beiden begint te gapen. Papa en de andere kinderen letten goed op, zodat zij ook mee kunnen praten. Ethny krijgt haar eigen vriendjes, die soms bij haar thuis maïskoekjes komen eten. Mama heeft haar nog nooit zo vrolijk gezien.

Eindelijk hoort Ethny er helemaal bij. Als Ethny slaapt, oefent haar moeder stiekem nog een uurtje door. Er is één ding dat ze haar meisje altijd al heeft willen zeggen. Nooit wist ze hoe dat moest, want Ethny verstond de woorden niet. Maar nu ze dezelfde taal leren, grijpt mama haar kans.

Op een mooie zondagochtend, als de zon alle huizen een goudkleurige glans geeft, haalt mama Ethny uit bed. Ze zet haar tegenover zich aan tafel en gebaart dat Ethny even heel goed moet luisteren. Mama gaat plechtig rechtop zitten en wijst op haar borst. 'Ik ...'
Ze strijkt over haar hart.
'Hou ...'
Ze wijst naar de glunderende Ethny.
'Van jou.'

Ethny springt op van haar stoel en vliegt haar moeder om de nek. Dit zijn de mooiste woorden die ze ooit heeft gehoord. Of nou ja: gezien.

Ze schenkt een kopje koffie voor mama in. Als ze nog even gezellig zitten te kletsen met hun handen, zegt mama dat ze nog een vraag heeft. Hoe wist Ethny dat er een school voor dove kinderen bestond? Ethny kijkt naar buiten en zegt: 'Dat heeft mijn vriend de beer me verteld.' Mama schiet in de lach. Zoiets kan natuurlijk helemaal niet, sinds ze kan praten maakt Ethny de hele tijd grapjes ...

Wat mama niet weet, is dat de beer zich buiten achter de waslijn heeft verstopt. Door het open raam gluurt hij af en toe naar binnen. Hij volgt alle gesprekken ... en zijn bolle buik schudt van het lachen.

Ethny kan niet horen. Dat is heel lastig, want daarom kan ze met niemand praten. Alleen met de beer. Zelfs als Ethny de oren van de beer leent, kan ze niemand verstaan.

Als de beer ziet hoe verdrietig Ethny is, besluit hij haar te helpen. Hij vindt een school waar mensen helemaal niet praten met hun mond ... maar met hun handen! Zou Ethny dat ook kunnen? Samen met haar moeder leert Ethny daar praten met haar handen en luisteren met haar ogen.

Wilt u ook kinderen zoals Ethny steunen?

Dat kan op allerlei manieren. U kunt eenmalig of structureel doneren, vrijwilliger worden of zelf een actie starten. Ga naar lilianefonds.nl en kijk wat u kunt doen.

**Liliane
Fonds**

Maak samen met ons het verschil voor kinderen met een handicap.